

Hil dig, Frelser og Forsoner

Mel.: C.Chr. Hoffman 1878
Thomas Laub omkring 1890

1. Hil dig, Frelser og Forsoner!
Verden dig med torne kroner,
du det ser, jeg har i sinde
rosenkrans om kors at vinde,
giv dertil mig mod og held!
2. Hvad har dig hos Gud bedrøvet,
og hvad elsked du hos støvet,
at du ville alt opgive
for at holde os i live,
os dig at meddele hel?
3. Kærligheden, hjertegløden
stærkere var her end døden;
heller giver du end tager,
ene derfor dig behager
korsets død i vores sted.
4. Ak! nu føler jeg til fulde
hjertets hårdhed, hjertets kulde.
Hvad udsprang af disse fjelde,
navnet værd, til at gengælde,
Frelsermand, din kærlighed?
5. Dog jeg tror, af dine vunder
væld udsprang til stort vidunder,
mægtigt til hver sten at vælte,
til isbjerge selv at smelte,
til at tvætte hjertet rent.
6. Derfor beder jeg med tårer:
Led den ind i mine årer,
floden, som kan klipper vælte,
floden, som kan isbjerg smelte,
som kan blodskyld tvætte af!
7. Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!
8. Skønt jeg må som blomsten
visne,
skønt min hånd og barm må isne,
du, jeg tror, kan det så mæge,
at jeg døden ej skal smage,
du betalte syndens sold.¹
9. Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det, Frelser, af din nåde.
Stå mig bi, når fjenden frister!
Ræk mig hånd, når øjet brister!
Sig: vi går til Paradis!

Arnulf af Louvain før 1250.
N.F.S. Grundtvig 1837.
1 løn, Rom 6,23

Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig

Mel.: Merete Wendler 1991

Morten Nyord 1999

1. »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det var dit sidste råb, min bror,
den dag, da smerten blev for stor,
da du blev tvunget helt i knæ
og naglet fast til korsets træ:
»Min Gud, min Gud, hvorfor har
du forladt mig!«
2. »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det var dit skrig i dødens vold,
da solen sortned klokken tolv,
og man ku' høre mørket le,
indtil du råbte klokken tre:
»Min Gud, min Gud, hvorfor har
du forladt mig!«
3. »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det råber jeg, når alt blir sort,
når én, jeg elsker, rives bort,
når ensomhed og angst og vold
gør verden her langfredagskold:
»Min Gud, min Gud, hvorfor har
du forladt mig!«
4. »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det høje skrig, det dybe råb,
er hjertets trøst og verdens håb.
Det slår med nagler fast, at du
er ét med dem, der råber nu:
»Min Gud, min Gud, hvorfor har
du forladt mig!«
5. »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det er dit råb fra jordens små,
fra dem, som magten tramper på,
fra dem, der kender korsets gru,
fra alle dem, der råber nu:
»Min Gud, min Gud, hvorfor har
du forladt mig!«
6. »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det råb er Himlens ramaskrig
mod fjendemagt og vennesvig.
Det tvinger alle os i knæ
for dig, som nu er livets træ:
»Min skyld, min Gud, min skyld,
min Gud,forlad mig!«
7. »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det skrig, det siger mig, min bror,
når smertens byrde blir for stor,
når jeg er allermest forladt,
ja, selv i dødens sorte nat,
selv da har ikke du, min Gud,
forladt mig.

Hans Anker Jørgensen 1991-1993.

Nu ringer alle klokker mod sky

Mel.: C.E.F. Weyse 1837

1. Nu ringer alle klokker mod sky;
det kimer i fjerne riger.
Hver søndag morgen højt på ny
stor glæde mod Himlen stiger.
2. Det toner med lov og pris og bøn
fra jord mod Paradis-haven:
Det var en søndag morgen skøn,
vor frelser stod op af graven.
3. For os han i gravens dyb steg ned,
han gik til de dødes rige.
Til livet med stor herlighed
han ville for os opstige.
4. Al verdens glæde begravet lå;
nu frydes vi alle dage:
Den glæde, søndagssolen så,
den har i verden ej mage.
5. Der sad en engel på gravens sten
blandt liljer i urtehaven;
han peged med sin palmegren,
hvor Jesus stod op af graven.
6. Og der blev glæde på jorderig
lig glæden i engles Himmel:
Livskongen løfter op med sig
til livet sin børnevrimmel.
7. Guds børn skal holde med engle bøn
med jubel i Paradis-haven.
Det var en søndag morgen skøn,
vor frelser stod op af graven.

B.S. Ingemann 1837.

Påskeblomst! hvad vil du her

Mel.: Carl Nielsen 1910

1 Kor 15,12-20

N.F.S. Grundtvig 1817. Bearbejdet 1935.

1. Påskeblomst! hvad vil du her?
Bondeblomst fra landsbyhave
uden duft og pragt og skær!
hvem er du velkommen gave?
Hvem mon, tænker du, har lyst
dig at trykke ømt til bryst?
Mener du, en fugl tør vove
sang om dig i Danmarks skove?
2. Ej i liflig sommerluft
spired du på blomsterstade,
ej så fik du rosens duft,
ikke liljens sølverblade;
under vinterstorm og regn
sprang du frem i gølge egn,
ved dit syn kun den sig fryder,
som har kær, hvad du betyder.
3. Påskeblomst! men er det sandt:
Har vi noget at betyde?
Er vor prædiken ej tant?
Kan de døde graven bryde?
Stod han op, som ordet går?
Mon hans ord igen opstår?
Springer klart af gule lagen
livet frem med påskedagen?
4. Kan de døde ej opstå,
intet har vi at betyde,
visne må vi brat i vrå,
ingen have skal vi pryde;
glemmes skal vi under muld,
vil ej vokset underfuld
smelte, støbes i det dunkle
og som lys på graven funkle.
5. Påskeblomst! en dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påske-morgenrøde.
6. Ja, jeg ved, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påske-morgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den Herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vånnde.

